

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Ο Θεός είναι ο Δημιουργός των πάντων, και αποκάλυψε στη Γραφή την αυθεντική ιστορία της δημιουργικής Του δραστηριότητας. Σε έξι ημέρες ο Κύριος έκανε τον ουρανό, τη γη και τις ζωντανές υπάρξεις επάνω στη γη, και αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα εκείνης της πρώτης εβδομάδας. Έτσι, θέσπισε το Σάββατο σαν αένναη ανάμνηση του ολοκληρωμένου δημιουργικού έργου Του. Ο πρώτος άνδρας και η πρώτη γυναίκα δημιουργήθηκαν κατά την εικόνα του Θεού ως κορωνίδα του έργου της Δημιουργίας. Δόθηκε σε αυτούς η κυριαρχία επάνω στον κόσμο και τους ανατέθηκε η ευθύνη να τον φροντίζουν. Όταν ο κόσμος ολοκληρώθηκε, ήταν «καλός λίαν», διακηρύττοντας τη δόξα του Θεού. -

Βασικές διδαχές, 6

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Η βιβλική αφήγηση είναι απλή. Στη δημιουργική εντολή του Θεού για «τον ουρανόν, και την γην, την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς» (Εξ. κ'11), όλα αυτά παρουσιάσθηκαν σε μια στιγμή. Απλώς έξι ημέρες χρειάσθηκαν για να μεταβάλουν την άμορφη και έρημη γη σε έναν πλούσιο πλανήτη ξέχειλο από ολοκληρωμένες υπάρξεις και κάθε είδους φυτά. Ο πλανήτης μας ήταν κοσμημένος με διαυγή, καθαρά, φωτεινά χρώματα, σχήματα και αρώματα, σε έναν υπέροχο συνδυασμό ακρίβειας, λεπτομέρειας και λειτουργίας.

Έπειτα ο Θεός «ανεπαύθη», σταμάτησε, για να εορτάσει, να χαρεί. Για πάντα η ομορφιά και η μεγαλειότητα αυτών των έξι ημερών θα έμεναν στη μνήμη, χάρη αυτής της ανάπαυσης. Ας ρίξουμε μια γρήγορη ματιά στη βιβλική αφήγηση της Αρχής.

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην.» Η γη περιβαλλόταν από νερά και σκοτάδια. Την πρώτη ημέρα ο Θεός χώρισε το φως από το σκοτάδι, ονομάζοντας το φως «ημέρα» και το σκότος «νύκτα».

Στη δεύτερη ημέρα ο Θεός «διεχώρισε τα ύδατα» ξεχωρίζοντας την ατμόσφαιρα από τα νερά που κάλυπταν τη γη, ώστε να δημιουργηθούν συνθήκες κατάλληλες για ζωή. Την τρίτη ημέρα ο Θεός συγκέντρωσε τα ύδατα σε ένα χώρο, δημιουργώντας ξηρά και θάλασσα. Στη συνέχεια ο Θεός κάλυψε τις γυμνές ακτές τους λόφους και τις κοιλάδες. «Εβλάστησεν η γη χλωρόν χόρτον, χόρτον κάμνοντα σπόρον,

6. Δημιουργία

και δένδρον κάρπιμον, κάμνον τον καρπόν κατά το είδος αυτού.» (Γέν. α'12).

Την τέταρτη ημέρα ο Θεός έθεσε τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα για «ήναι δια σημεία, και καιρούς, και ημέρας και ενιαυτούς». Ο ήλιος να εξουσιάζει την ημέρα, η σελήνη τη νύκτα. (Γέν. α'14-16).

Ο Θεός δημιούργησε τα πουλιά και τη θαλάσσια ζωή την πέμπτη ημέρα. Τα δημιούργησε «κατά το είδος αυτών» (Γέν. α'21), έδειξε ότι τα πλάσματα που δημιούργησε θα συνέχιζαν να αναπαράγουν κατά το είδος τους.

Την έκτη ημέρα ο Θεός έκανε την ανώτερη μορφή ζωικής ύπαρξης, Είπε: «Ας γεννήση η γη ζώα έμψυχα κατά το είδος αυτών, κτήνη, και ερπετά, και ζώα της γης κατά το είδος αυτών.» (Γέν. α'24).

Έπειτα - η κορυφαία πράξη της δημιουργίας - ο Θεός έκανε τον άνθρωπο «κατ'είκόνα εαυτού. Κατ'είκόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς». (Γέν. α'27). Ο Θεός είδε ότι όλα όσα δημιούργησε «ησαν καλά λίαν». (Γέν. α'31).

Ο Δημιουργικός Λόγος του Θεού

Ο ψαλμωδός έγραψε: «Με τον λόγον του Κυρίου έγιναν οι ουρανοί, και διά της πνοής του στόματος αυτού πάσα η στρατιά αυτών.» (Ψαλμ. λγ'6). Πώς ενήργησε αυτός ο δημιουργικός λόγος;

Ο Δημιουργικός Λόγος και Προϋπάρχουσα Ύλη. Τα λόγια της Γένεσης «είπεν ο Θεός» εισάγει τη δυναμική θεία εντολή, την υπεύθυνη για τα μεγαλειώδη γεγονότα της εξαήμερης Δημιουργίας. (Γέν. α'3,6,9,11,14,20,24). Κάθε εντολή ήταν φορτισμένη με δημιουργική ενέργεια, η οποία μετέβαλε σε παράδεισο έναν πλανήτη άμορφο και έρημο. «Διότι αυτός είπε και έγινεν, αυτός προσέταξε και εστερεώθη.» (Ψαλμ. λγ'9). Πραγματικά, «οι αιώνες εκτίσθησαν με τον λόγον του Θεού». (Εβρ. ια'3).

6. Δημιουργία

Αυτός ο λόγος δεν εξαρτάτο από προϋπάρχουσα ύλη. Εκ του μηδενός δημιούργησε. «Διά πίστεως εννοούμεν ότι οι αιώνες εκτίσθησαν με τον λόγον του Θεού, ώστε τα βλεπόμενα δεν έγιναν εκ φαινομένων.» (Εβρ. ια΄3).

Καμιά φορά ο Θεός χρησιμοποιεί προϋπάρχουσα ύλη. Ο Αδάμ και τα ζώα δημιουργήθηκαν από τη γη, και η Εύα δημιουργήθηκε από την πλευρά του Αδάμ (Γέν. β΄7,19,22). Σε τελική ανάλυση ο Θεός δημιούργησε την ύλη.

Η Ιστορία της Δημιουργίας

Πολλές ερωτήσεις έχουν τεθεί για την περιγραφή της Δημιουργίας στη Γένεση. Οι δύο αφηγήσεις της Δημιουργίας που περιέχει το πρώτο βιβλίο της Γραφής αντιφάσκουν ή συμφωνούν; Οι ημέρες της Δημιουργίας είναι κυριολεκτικές ή αντιπροσωπεύουν μεγάλες χρονικές περιόδους; Ο ουρανός - ο ήλιος, η σελήνη, ακόμη και τα άστρα - πραγματικά δημιουργήθηκαν μόνο πριν έξι χιλιάδες χρόνια;

Η Αφήγηση της Δημιουργίας. Οι δύο αναφορές της Δημιουργίας, η μία στη Γένεση α΄1 - β΄3, και η άλλη στη Γένεση β΄4-25, είναι σε αρμονία.

Η πρώτη αφήγηση εξιστορεί κατά χρονολογική σειρά τη δημιουργία όλων των πραγμάτων.

Η δεύτερη αφήγηση αρχίζει με τις λέξεις «αύτη είναι η γένεσις . . .» μια έκφραση που στη Γένεση εισάγει μια οικογενειακή ιστορία. (Γέν. ε΄1, ζ΄9, ι΄1). Αυτή η αφήγηση περιγράφει τη θέση του ανθρώπου στη Δημιουργία. Αυτή δεν είναι επακριβώς χρονολογική, αλλά αποκαλύπτει ό,τι τα πάντα χρησιμοποιήθηκαν για να ετοιμασθεί το περιβάλλον για τον άνθρωπο.¹ Δίνει περισσότερες λεπτομέρειες από ό,τι η πρώτη αφήγηση στη δημιουργία του Αδάμ και της Εύας, καθώς και στο περιβάλλον που ο Θεός εξασφάλισε στον κήπο της Εδέμ. Επιπροσθέτως μας γνωστοποιεί τη φύση της ανθρωπότητας καθώς και τη θεία διακυβέρνηση. Μόνο γενόμενες αποδεκτές αυτές οι δύο αφηγήσεις της Δη-

6. Δημιουργία

μιουργίας ως κυριολεκτικές και ιστορικές, μπορούν να εναρμονισθούν με το υπόλοιπο της Γραφής.

Οι Ημέρες της Δημιουργίας. Οι ημέρες της Δημιουργίας κατά τη βιβλική αφήγηση σημαίνουν εικοσιτετράωρες κυριολεκτικές περιόδους. Η χαρακτηριστική έκφραση πώς υπολόγιζαν οι άνθρωποι της Παλαιάς Διαθήκης το χρόνο «εσπέρα και πρωί» (Γέν. α'5,8,13,19,23,31) δείχνει ότι η κάθε ημέρα άρχιζε από το εσπέρας ή τη δύση του ηλίου. (Λευιτ. κγ'32, Δευτ. ις'6). Δεν υπάρχει δικαιολογία να πούμε ότι αυτή η έκφραση σημαίνει κυριολεκτική ημέρα στο Λευιτικό και χιλιάδες ή εκατομμύρια χρόνια στη Γένεση.

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ημέρα στη Γένεση α' είναι *γιομ*. Όταν το *γιομ* συνοδεύεται από ένα τακτικό αριθμητικό, πάντοτε σημαίνει μια κυριολεκτική εικοσιτετράωρη ημέρα (Γέν. ζ'11, Έξ. ις'1) - μια ακόμη απόδειξη ότι η αφήγηση της Δημιουργίας μιλάει για κυριολεκτικές εικοσιτετράωρες ημέρες.

Οι Δέκα Εντολές προσφέρουν ακόμη μια απόδειξη ότι η αφήγηση της Δημιουργίας στη Γένεση αναφέρεται σε κυριολεκτικές ημέρες. Στην τέταρτη εντολή ο Θεός λέει: «Ενθυμού την ημέραν του σαββάτου, διά να αγιάζης αυτήν. Έξ ημέρας εργάζου, και κάμνε πάντα τα έργα σου, η ημέρα όμως η εβδόμη είναι σάββατον Κυρίου του Θεού σου. Μη κάμης εν ταύτη ουδέν έργον . . . διότι εις έξ ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν, και πάντα τα εν αυτοίς, εν δε τη ημέρα τη εβδόμη κατέπαυσε. Διά τούτο ευλόγησε Κύριος την ημέραν του σαββάτου και ηγίασεν αυτήν.» (Έξ. κ'8-11).

Περιληπτικά ο Θεός επαναλαμβάνει την ιστορία της Δημιουργίας. Κάθε ημέρα (*γιομ*) ήταν γεμάτη από δημιουργική δραστηριότητα και το Σάββατο ήταν το αποκορύφωμα της δημιουργικής εβδομάδας. Ως εκ τούτου, η εικοσιτετράωρη ημέρα του Σαββάτου αποτελεί αναμνηστικό της κυριολεκτικής εβδομάδας της Δημιουργίας. Η τέταρτη εντολή θα είχε

6. Δημιουργία

χάσει τη σημασία της αν κάθε ημέρα επεκτεινόταν σε αιώνες.

Εκείνοι που αναφέρονται στο εδ. Β΄Πέτρ. γ΄8 «παρά Κυρίω μία ημέρα είναι ως χίλια έτη» προσπαθώντας να αποδείξουν ότι οι ημέρες της δημιουργίας δεν ήταν κυριολεκτικές εικοσιτετράωρες ημέρες, παραβλέπουν το γεγονός ότι το ίδιο εδάφιο τελειώνει «και τα χίλια έτη ως ημέρα μία».

Εκείνοι που βλέπουν μέσα στις ημέρες της δημιουργίας χιλιάδες χρόνια ή αόριστες περιόδους εκατομμυρίων ή ακόμη και δισεκατομμυρίων ετών, αμφισβάζουν για το κύρος του λόγου του Θεού - ακριβώς όπως το φίδι ώθησε την Εύα στην αμφιβολία.

Ποιος Είναι ο «Ουρανός»; Μερικοί άνθρωποι δικαιολογημένα βρίσκονται σε αμηχανία, από τα εδάφια τα οποία λένε ότι «εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην». (Γέν. α΄1, β΄1, Έξ. κ΄11) και ότι έκανε τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα την τέταρτη ημέρα της δημιουργικής εβδομάδας πριν 6.000 χρόνια (Γέν. α΄14-19). Όλα τα ουράνια σώματα ήρθαν σε ύπαρξη εκείνη την εποχή;

Η εβδομάδα της δημιουργίας δεν εμπλέκεται στον ουρανό όπου ο Θεός έχει την κατοικία Του από την αιωνιότητα. Ο ουρανός της Γένεσης α΄ και β΄ αναφέρεται ενδεχομένως στους πλανήτες και στα άστρα τα πλησιέστερα στη γη.

Πράγματι, η γη αντί να είναι η πρώτη δημιουργία του Χριστού, μάλλον υπήρξε η τελευταία. Η Γραφή αναφέρει ότι οι υιοί του Θεού, πιθανόν οι Αδάμ όλων των αναμαρτήτων κόσμων, συναντήθηκαν με το Θεό σε κάποιο σημείο του σύμπαντος (Ιώβ α΄6-12). Μέχρι τώρα οι έρευνες του διαστήματος δεν ανακάλυψαν άλλους κατοικημένους πλανήτες. Αυτοί φαίνεται ότι βρίσκονται κάπου στην απεραντοσύνη του σύμπαντος, πολύ πέρα από το μολυσμένο ηλιακό μας σύστημα, ασφαλισμένοι από τη μόλυνση της αμαρτίας.

Ο Θεός της Δημιουργίας

6. Δημιουργία

Λοιπόν, τι είδους Θεός είναι ο Δημιουργός μας; Μια τόσο άπειρη Προσωπικότητα ενδιαφέρεται για μας - τα ελάχιστα μόρια ζωής σε μια μακρινή γωνιά του σύμπαντος; Αφού δημιούργησε τη γη, πέρασε σε μεγαλύτερα και πιο ενδιαφέροντα πράγματα;

Ένας Θεός που Φρονίζει. Η βιβλική αφήγηση της Δημιουργίας αρχίζει με το Θεό και συνεχίζει με τις ανθρώπινες υπάρξεις. Αυτό υποδηλώνει ότι δημιουργώντας τον ουρανό και τη γη ο Θεός ετοίμασε ένα τέλειο περιβάλλον για την ανθρώπινη φυλή. Το ανθρώπινο γένος, άνδρας και γυναίκα, ήταν το ένδοξο αριστούργημά Του. Η αφήγηση αποκαλύπτει ένα Θεό ως ένα προσεκτικό σχεδιαστή με ενδιαφέρον για τη δημιουργία Του. Φύτευσε γι'αυτούς έναν κήπο για κατοικία και τους έδωσε την ευθύνη να τον καλλιεργούν. Δημιούργησε τις ανθρώπινες υπάρξεις έτσι ώστε να έχουν σχέσεις με Αυτόν. Δεν ήταν μια σχέση επιβαλλόμενη, αφύσικη. Τους έπλασε με την ελευθερία της εκλογής και με την ικανότητα να Τον αγαπούν και να Τον υπηρετούν.

Ποιος Ήταν ο Δημιουργός Θεός; Όλα τα μέλη της Θεότητας συμμετέχουν στη Δημιουργία (Γέν. α'2,26). Ο δραστήριος παράγων, οπωσδήποτε, ήταν ο Υιός του Θεού, ο προϋπάρχων Χριστός. Στον πρόλογό του για την αφήγηση της δημιουργίας ο Μωυσής έγραψε: «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανό και την γην.» Ανακαλώντας τις ίδιες λέξεις, ο Ιωάννης καθορίζει το ρόλο του Χριστού στη Δημιουργία: «Εν αρχή ήτο ο Λόγος, και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ, και Θεός ήτο ο Λόγος . . . Πάντα δι'αυτού έγιναν, και χωρίς αυτού δεν έγινε ουδέ έν το οποίον έγινε.» (Ιωάν. α'1-3). Μετά από αυτό, στο ίδιο κείμενο κάνει ολοφάνερο για ποιον έγραψε: «Ο Λόγος έγινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών.» (Ιωάν. α'14). Ο Ιησούς ήταν ο Δημιουργός, Εκείνος που με το λόγο Του έφερε τη γη σε ύπαρξη. (Εφεσ. γ'9, Εβρ. α'2).

6. Δημιουργία

Επίδειξη της Αγάπης του Θεού. Πόσο βαθιά είναι η αγάπη του Θεού! Όταν ο Χριστός με τρυφερή φροντίδα γονάτισε επάνω από τον Αδάμ διαμορφώνοντας το πρώτο ανθρώπινο χέρι, οπωσδήποτε γνώριζε ότι κάποια ημέρα οι άνθρωποι θα έκαναν κακή χρήση των χεριών και τελικά με αυτά θα Τον κάρφωναν στο σταυρό. Κατά κάποια έννοια, η Δημιουργία και ο σταυρός συγχωνεύονται, αφού ο Χριστός ο Δημιουργός είναι εσφαγμένος από καταβολής κόσμου. (Αποκ. ιγ´8). Η θεία πρόγνωση Του³ δεν Τον σταμάτησε. Κάτω από τα δυσοίωνα σύννεφα του Γολγοθά, ο Χριστός εμφύσησε στα ρουθούνια του Αδάμ πνοή ζωής, γνωρίζοντας ότι αυτή η δημιουργική πράξη Του θα Του αφαιρούσε την πνοή της ζωής. Αδιανόητη αγάπη είναι η βάση της Δημιουργίας.

Ο Σκοπός της Δημιουργίας

Η αγάπη αποτελεί το κίνητρο σε ό,τι κάνει ο Θεός, γιατί ο Ίδιος είναι αγάπη (Αΐωάν. δ´8). Δε μας δημιούργησε μόνο για να Τον αγαπούμε, αλλά επειδή Αυτός μας αγαπάει. Η αγάπη Του Τον οδήγησε να μοιρασθεί, κατά τη Δημιουργία, ένα από τα μεγαλύτερα δώρα που μπορεί να επιδαπιλεύσει - την ύπαρξη. Δείχνει η Γραφή για ποιο σκοπό το σύμπαν και οι κάτοικοί του υπάρχουν;

Για να Αποκαλύψουν τη Δόξα Του Θεού. Μέσα από τα δημιουργήματά Του ο Θεός αποκαλύπτει τη δόξα Του. «Οι ουρανοί διηγούνται την δόξαν του Θεού, και το στερέωμα αναγγέλλει το έργο των χειρών αυτού. Η ημέρα προς την ημέραν λαλεί λόγον, και η νυξ προς την νύκτα αναγγέλλει γνώσιν. Δεν είναι λαλιά, ουδέ λόγος, των οποίων η φωνή δεν ακούεται. Εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, και έως των περάτων της οικουμένης οι λόγοι αυτών.» (Ψαλμ. ιθ´1-4).

Γιατί μια τέτοια εκδήλωση της δόξας του Θεού; Η φύση λειτουργεί σαν μια μαρτυρία για το Θεό. Ο Θεός έχει πρόθεση τα δημιουργήματα να κατευθύνουν τους ανθρώπους

6. Δημιουργία

προς Αυτόν. Ο Παύλος λέει: «Επειδή τα αόρατα αυτού βλέπονται φανερώς από κτίσεως κόσμου νοούμενα διά των ποιημάτων, η τε αΐδιος αυτού δύναμις και η θειότης, ώστε αυτοί είναι αναπολόγητοι.» (Ρωμ. α΄20).

Καθώς η φύση μάς ελκύει στο Θεό, μαθαίνουμε περισσότερο για τις ιδιότητες Του, ιδιότητες που μπορούν να ενσωματωθούν στη δική μας ζωή. Και, αντανακλώντας το χαρακτήρα του Θεού, φέρουμε δόξα σε Αυτόν, εκπληρώνοντας έτσι το σκοπό για τον οποίο δημιουργηθήκαμε.

Για να Κατοικηθεί ο Κόσμος. Ο Δημιουργός δεν είχε πρόθεση να κάνει τη γη μοναχική, έναν άδειο πλανήτη, αλλά για να κατοικείται (Ησ. με΄18). Όταν ο πρώτος άνθρωπος αισθάνθηκε την ανάγκη μιας συντροφιάς, τότε ο Θεός δημιούργησε τη γυναίκα (Γέν. β΄20, Α΄Κορ. ια΄9). Έτσι, ιδρύθηκε ο θεσμός του γάμου. (Γέν. β΄22-25). Και ο Δημιουργός όχι μόνο έδωσε στο ζευγάρι την κυριαρχία του νεοδημιουργηθέντος κόσμου, αλλά με τις λέξεις «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε» (Γέν.α΄28) τους έδωσε το προνόμιο να συμμετέχουν στη δημιουργία.

Η Σημασία της Δημιουργίας

Οι άνθρωποι έχουν την τάση να αγνοούν τη διδασκαλία της Δημιουργίας. Λένε: "Ποιος ενδιαφέρεται πώς ο Θεός έκανε τη γη; Εκείνο που μας ενδιαφέρει να ξέρουμε, είναι πώς να έχουμε πρόσβαση στον ουρανό." Και όμως, η διδασκαλία της θείας Δημιουργίας σχηματίζει «το απαραίτητο θεμέλιο για τη χριστιανική και βιβλική θεολογία.»⁴ Ένας αριθμός θεμελιωδών βιβλικών απόψεων έχει τις ρίζες στη θεία Δημιουργία.⁵ Πράγματι, η γνώση πώς ο Θεός δημιούργησε «τον ουρανό και την γην» μπορεί τελικά να βοηθήσει κάποιον να βρει το δρόμο του προς το νέο ουρανό και τη νέα γη που αναφέρει ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής. Ποιες είναι λοιπόν οι επιπτώσεις της διδασκαλίας της Δημιουργίας;

6. Δημιουργία

Το Αντίδοτο της Ειδωλολατρίας. Η ιδιότητα του Θεού ως Δημιουργού Τον ξεχωρίζει από τους άλλους θεούς (Α΄ Χρον. ις΄24-27, Ψαλμ. 96:5,6, Ησ. μ΄18-26, μβ΄5-9, μδ΄). Οφείλουμε να προσκυνήσουμε το Θεό που μας δημιούργησε και όχι τους θεούς που εμείς δημιουργήσαμε. Με βάση τη δημιουργική Του ιδιότητα, δικαιούται την πλήρη υποταγή μας. Οποιαδήποτε σχέση εμποδίζει αυτή την υποταγή, είναι ειδωλολατρία και υπόκειται στη θεία κρίση. Έτσι, η πιστότητα στο Δημιουργό είναι θέμα ζωής ή θανάτου.

Το Θεμέλιο της Αληθινής Λατρείας. Η λατρεία μας στο Θεό βασίζεται στο γεγονός ότι Αυτός είναι ο Δημιουργός μας και εμείς είμαστε τα δημιουργήματά Του. (Ψάλμ. 95:6). Η σπουδαιότητα αυτού του θέματος φαίνεται και από την κλήση που δίδεται στους κατοίκους όλης της γης πριν από την επιστροφή του Χριστού, να προσκυνήσουν «τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγὰς των υδάτων.» (Αποκ. ιδ΄7).

Το Σάββατο - ένα Αναμνηστικό της Δημιουργίας. Ο Θεός θέσπισε την έβδομη ημέρα - το Σάββατο - για να έχουμε μια εβδομαδιαία ανάμνηση ότι είμαστε πλάσματα Του. Το Σάββατο ήταν ένα δώρο χάρις που αναφέρεται όχι σε ό,τι κάναμε αλλά σε ό,τι Εκείνος έκανε. Ο Θεός ευλόγησε ειδικά αυτή την ημέρα και την αγίασε ώστε να μη ξεχάσουμε ποτέ πως, δίπλα στην εργασία μας, η ζωή πρέπει να συμπεριλαμβάνει και την επικοινωνία με το Δημιουργό, την ανάπαυση και τον εορτασμό των θαυμάσιων έργων του Θεού. (Γέν. β΄2,3). Δίνοντας έμφαση στη σπουδαιότητά του, ο Δημιουργός τοποθέτησε την εντολή να θυμόμαστε αυτή την ιερή ανάμνηση της δημιουργικής δύναμής Του στο κέντρο του ηθικού νόμου ως ένα αιώνιο σημείο και σύμβολο της Δημιουργίας. (Έξ. κ΄8-11, λα΄13-17, Ιεζ. κ΄20, δείτε το κεφάλαιο 19).

6. Δημιουργία

Γάμος - ένα Θείο Θέσπισμα. Κατά την εβδομάδα της Δημιουργίας, ο Θεός εγκαθίδρυσε το γάμο ως θείο θέσπισμα. Είχε πρόθεση αυτή η ιερή ένωση μεταξύ δύο ατόμων να είναι αδιάλυτη: Ο άνδρας «θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού, και θέλουσιν εΐσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν». (Γέν. β΄24, Μάρκ. ι΄9, δείτε το κεφάλαιο 22).

Η Βάση του Αληθινού Αυτοσεβασμού. Η αφήγηση της Δημιουργίας δηλώνει ότι πλασθήκαμε κατά την εικόνα του Θεού. Αυτή η διαπίστωση εξασφαλίζει μια αληθινή άποψη της αξίας του ατόμου. Δεν αφήνει περιθώρια για ελαττωμένη εκτίμηση του εαυτού μας. Πραγματικά, μας έχει δοθεί μια μοναδική θέση στη δημιουργία, με το ειδικό προνόμιο συνεχούς επικοινωνίας με το Δημιουργό και την ευκαιρία να Του μοιάσουμε περισσότερο.

Η Βάση για Αληθινή Αδελφοσύνη. Η δημιουργία του Θεού εγκαθιδρύει την πατρότητά Του (Μαλ. β΄10) και αποκαλύπτει την αδελφότητα της ανθρωπότητας. Αυτός είναι ο Πατέρας μας και εμείς είμαστε παιδιά Του. Άσχετα από το γένος, τη φυλή, τη μόρφωση ή τη θέση, όλοι έχουμε δημιουργηθεί κατά την εικόνα του Θεού. Η κατανόηση και εφαρμογή αυτής της αντίληψης θα εξάλειψε το φυλετισμό, τη μισαλλοδοξία και κάθε είδους μεροληψία.

Η Χρήση της Προσωπικότητάς μας. Εφόσον ο Θεός μας δημιούργησε, Του ανήκουμε. Αυτό το γεγονός συνεπάγεται ότι έχουμε ιερή υποχρέωση να είμαστε πιστοί διαχειριστές των φυσικών, διανοητικών και πνευματικών ικανοτήτων μας. Να ενεργούμε τελείως ανεξάρτητα από το Δημιουργό αποτελεί το αποκορύφωμα της αχαριστίας. (Δείτε το κεφάλαιο 20).

Ευθύνη προς το Περιβάλλον. Κατά τη Δημιουργία ο Θεός τοποθέτησε τον πρώτο άνδρα και την πρώτη γυναίκα σε κήπο. (Γέν. β΄8). Θα καλλιεργούσαν τη γη και θα εξουσί-

6. Δημιουργία

αζαν τα ζώα. (Γέν. α΄28). Μας ανατέθηκε λοιπόν από το Θεό η ευθύνη να διατηρήσουμε το περιβάλλον μας.

Αξιοπρέπεια της Χειρονακτικής Εργασίας. Ο Δημιουργός ανέθεσε στον Αδάμ «να εργάζεται αυτόν [τον παράδεισο] και να φυλάττει αυτόν». (Γέν. β΄15). Η ανάθεση αυτής της χρήσιμης ενασχόλησης στην ανθρωπότητα μέσα σε έναν τέλειο κόσμο αποκαλύπτει την αξιοπρέπεια της χειρονακτικής εργασίας.

Η Αξία του Φυσικού Κόσμου. Σε κάθε στάδιο της Δημιουργίας ο Θεός έλεγε πως ό,τι είχε κάνει, ήταν «καλόν». (Γέν. α΄10,12,17,21,25). Πρόφερε για τα έργα Του όταν τελείωσε «καλά λίαν» (Γέν. α΄31). Έτσι, η δημιουργημένη ύλη ουσιαστικά δεν ήταν κακή, αλλά καλή.

Το Φάρμακο κατά της Απαισιοδοξίας, της Μοναξιάς και της Μετριότητας. Η αφήγηση της Δημιουργίας αποκαλύπτει ότι το κάθετι δημιουργήθηκε για ένα σκοπό και δεν ήρθε σε ύπαρξη με τυχαία εξέλιξη. Η ανθρώπινη φυλή προορίσθηκε για αιώνια σχέση με τον ίδιο το Δημιουργό. Όταν κατανοήσουμε ότι δημιουργηθήκαμε για κάποιο σκοπό, η ζωή αποκτά σημασία και πλούτο, η επώδυνη κενότητα και η δυσαρέσκεια γρήγορα εξαφανίζονται, και τη θέση τους παίρνει η αγάπη του Θεού.

Η Αγιότητα του Νόμου του Θεού. Ο νόμος του Θεού υπάρχει πριν από την πτώση. Στην αναμάρτητη κατάσταση τους ο Αδάμ και η Εύα υπόκειντο στο νόμο. Αυτός ήταν να τους προστατεύσει από την αυτοκαταστροφή τους, να αποκαλύψει τα όρια της ελευθερίας τους (Γέν. β΄17), και να διαφυλάξει την ευτυχία και την ειρήνη των υπηκόων της βασιλείας του Θεού. (Γέν. γ΄22-24, δείτε το κεφάλαιο 18).

Η Ιερότητα της Ζωής. Ο Δημιουργός της ζωής συνεχίζει να ενδιαφέρεται στη διαμόρφωση της ανθρώπινης ζωής

6. Δημιουργία

θεωρώντας την ιερή. Ο Δαβίδ δοξολογεί το Θεό που συνετέλεσε στη γέννησή του: «Συ εμόρφωσας τους νεφρούς μου, με περιετύλιξας εν τη κοιλία της μητρός μου. Θέλω σε υμνεί, διότι φοβερώς και θαυμασίως επλάσθην . . . Δεν εκρύφθησαν τα οστά μου από σου, ενώ επλαττόμην εν τω κρυπτώ και διεμορφωνόμην εν τοις κατωτάτοις της γης. Το αδιαμόρφωτον του σώματός μου είδον οι οφθαλμοί σου, και εν τω βιβλίω σου πάντα ταύτα ήσαν γεγραμμένα.» (Ψαλμ. ρλθ'13-16). Ο Κύριος προσδιορίζεται ως αυτός που «σε έπλασεν εκ κοιλίας». (Ησ. μδ'24). Επειδή η ζωή είναι δώρο του Θεού, οφείλουμε να τη σεβασθούμε. Πραγματικά, έχουμε ηθική υποχρέωση να τη διατηρήσουμε.

Το Δημιουργικό Έργο του Θεού Συνεχίζεται

Ο Θεός Τελείωσε τη Δημιουργία Του; Η αφήγηση της Δημιουργίας τελειώνει με τη δήλωση: «Και συνετελέσθησαν ο ουρανός και η γη, και πάσα η στρατιά αυτών.» (Γέν. β'1). Η Καινή Διαθήκη βεβαιώνει ότι «τα έργα αυτού ετελείωσαν από καταβολής κόσμου». (Εβρ. δ'3). Αυτό σημαίνει ότι η δημιουργική ενέργεια του Χριστού δεν είναι πια σε λειτουργία; Κάθε άλλο. Ο δημιουργικός λόγος ενεργεί με διάφορους τρόπους.

1. Ο Χριστός και ο δημιουργικός λόγος Του. Τέσσερες χιλιάδες χρόνια μετά τη Δημιουργία, ένας εκατόνταρχος είπε στο Χριστό: «Μόνον ειπέ λόγον, και θέλει ιατρευθή ο δούλος μου.» (Ματθ. η'8). Όπως έκανε στη Δημιουργία, ο Ιησούς μίλησε, και ο δούλος θεραπεύθηκε. Μέσα από την επίγεια διακονία του Χριστού η ίδια δημιουργική ενέργεια που έδωσε ζωή στο άψυχο σώμα του Αδάμ, ανέστησε νεκρούς και έδωσε νέα ζωή στους βασανισμένους που ζήτησαν τη βοήθειά Του.

2. Ο δημιουργικός λόγος σήμερα. Ούτε αυτός ο κόσμος, ούτε το σύμπαν μπορούν να ενεργήσουν με κάποια δική τους εσωτερική δύναμη. Ο Θεός που δημιούργησε όλα, τα διαφυλάττει και τα συντηρεί. Ο ψαλμωδός για τον Κύριο λέει: «Τον σκεπάζοντα τον ουρανόν με νεφέλας, τον

6. Δημιουργία

ετοιμάζοντα βροχήν διά την γην, τον αναδίδοντα χόρτον επί των ορέων, τον διδόντα εις τα κτήνη την τροφήν αυτών και εις τους νεοσσούς των κοράκων οίτινες κρίζουσι.» (Ψαλμ. ρμζ´8,9, Ιώβ κς´7-14). Αυτός κρατάει τα πάντα με το λόγο Του, «και τα πάντα συντηρούνται δι'αυτού». (Κολ. α´17, Εβρ. α´3).

Εξαρτόμαστε από το Θεό για τη λειτουργία του κάθε κυττάρου στο σώμα μας. Κάθε αναπνοή, κάθε χτύπος της καρδιάς, κάθε ανοιγοκλείσιμο του ματιού μιλάει για τη φροντίδα του στοργικού Δημιουργού. «Εν αυτώ ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν.» (Πράξ. ιζ´28).

Η δημιουργική δύναμη του Θεού δεν εκδηλώθηκε μόνο στη Δημιουργία, αλλά και στη λύτρωση και στην αποκατάσταση. Ο Θεός αναδημιουργεί τις καρδιές (Ησ. μδ´21-28, Ψαλμ. να´10). Ο Παύλος είπε: «Αυτού ποίημα είμεθα, κτισθέντες εν Χριστώ Ιησού προς έργα καλά.» (Εφεσ. β´10). «Εάν τις είναι εν Χριστώ, είναι νέον κτίσμα.» (Β´Κορ. ε´17). Ο Θεός που εκτόξευσε τους γαλαξίες στο σύμπαν, χρησιμοποιεί την ίδια δύναμη για να αναδημιουργήσει τον πιο εκφυλισμένο αμαρτωλό κατά την εικόνα Του.

Αυτή η δύναμη που λυτρώνει και αποκαθιστά, δεν περιορίζεται μόνο στην αλλαγή της ανθρώπινης ζωής. Η ίδια δύναμη η οποία από την αρχή δημιούργησε τον ουρανό και τη γη, μετά την τελική κρίση θα κάμει πάλι αυτά μια νέα, μεγαλύτερη δημιουργία, νέους ουρανούς και νέα γη. (Ησ. ξε´17-19, Αποκ. κα´,κβ´).

Δημιουργία και Σωτηρία

Έτσι, στο πρόσωπο του Χριστού συναντώνται η Δημιουργία και η σωτηρία. Αυτός δημιούργησε ένα μεγαλειώδες σύμπαν και έναν τέλειο κόσμο. Και οι δύο αντιθέσεις και παράλληλοι μεταξύ δημιουργίας και σωτηρίας έχουν τη σημασία τους.

Η Διάρκεια της Δημιουργίας. Κατά τη Δημιουργία ο Χριστός έδινε εντολή, και αμέσως γίνονταν η εκτέλεση. Αντί

6. Δημιουργία

για τεράστιες χρονικές περιόδους μεταμόρφωσης, ο ισχυρός λόγος Του ήταν ο γενεσιουργός της Δημιουργίας. Σε έξι ημέρες έκανε τα πάντα. Και όμως, γιατί πήρε έξι ημέρες; Θα μπορούσε να μιλήσει απλώς μια φορά και να έφερνε όλα σε ύπαρξη σε μια στιγμή;

Ίσως αισθανόταν ευχαρίστηση να διαμορφώσει τον πλανήτη μας στις έξι αυτές ημέρες. Ή ίσως αυτή η επέκταση του χρόνου ήταν περισσότερο για να δώσει την αξία σε κάθε δημιούργημα, ή επιθυμούσε να αποκαλύψει την επτάήμερη περίοδο - την εβδομάδα - ως τύπο για τον κύκλο των δραστηριοτήτων και της ανάπαυσης που προόριζε για τον άνθρωπο.

Αλλά ο Χριστός δε μίλησε για τη σωτηρία μόνο στην επίγεια ζωή Του. Η διαδικασία για τη σωτηρία των ανθρώπων επεκτείνεται σε χιλιετηρίδες. Αυτή περιλαμβάνει την παλαιά και την καινή διαθήκη, τα τριαντατριάμισα χρόνια του Ιησού στη γη και στη συνέχεια τα περίπου 2.000 χρόνια της ουράνιας μεσιτείας Του. Εδώ υπάρχει ένα μεγάλο διάστημα χρόνου - σύμφωνα με τη βιβλική χρονολογία περίπου 6.000 χρόνια από τη Δημιουργία - και οι άνθρωποι ακόμη δε γύρισαν στον κήπο της Εδέμ.

Η αντίθεση ανάμεσα στο χρόνο που απαιτήθηκε για τη Δημιουργία και για την αναδημιουργία αποδεικνύει ότι οι δραστηριότητες του Θεού είναι πάντοτε για το καλύτερο συμφέρον της ανθρώπινης φυλής. Η βραχύτητα χρόνου της Δημιουργίας αντικατοπτρίζει τη λαχτάρα Του να ολοκληρώσει την ανάπτυξη των ατόμων που θα ήθελαν να χαρούν τη δημιουργία Του. Η παράταση της ολοκλήρωσης της Δημιουργίας που θα την έκανε να εξαρτηθεί από μια βαθμιαία διαδικασία ανάπτυξης σε μακρόχρονες περιόδους θα ήταν αντίθετη προς το χαρακτήρα ενός τρυφερού Θεού. Το σύνολο του χρόνου που παραχωρήθηκε για την αναδημιουργία, αποκαλύπτει την τρυφερή επιθυμία του Θεού να σωσει όσο γίνεται περισσότερους ανθρώπους.

6. Δημιουργία

Το Δημιουργικό Έργο του Χριστού. Στην Εδέμ ο Χριστός πρόφερε το δημιουργικό λόγο Του. Στη Βηθλεέμ «ο Λόγος έγινε σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών» (Ιωάν. α΄14) - ο Δημιουργός έγινε μέρος της δημιουργίας. Τι υπέρτατη συγκατάβαση! Ενώ κανένας δεν έδωσε μαρτυρία ότι ο Χριστός δημιούργησε τον κόσμο, πολλοί έδωσαν μαρτυρία της δύναμής Του ότι έδωσε φως στον τυφλό (Ιωάν. θ΄9,7), ομιλία στο βουβό (Ματθ. θ΄32,33), θεραπεία στους λεπρούς (Ματθ. η΄2,3) και ζωή στο νεκρό (Ιωάν. ια΄14-45).

Ο Χριστός ήρθε ως δεύτερος Αδάμ, η νέα αρχή για τη φυλή (Ρωμ. ε΄). Έδωσε στον άνθρωπο το δένδρο της ζωής στην Εδέμ, και ο άνθρωπος Τον ύψωσε σε έναν ξύλινο σταυρό στο Γολγοθά. Στον Παράδεισο ο άνθρωπος στάθηκε μεγαλόπρεπος κατά την εικόνα του Θεού. Στο Γολγοθά ο Άνθρωπος κρεμάσθηκε άτονος κατά την εικόνα ενός φονιά. Και στις δύο Παρασκευές - στη δημιουργία και στη σταύρωση, προφέρθηκαν οι λέξεις «συντετέλεσθησαν» και «τετέλεσται» για την ολοκλήρωση του δημιουργικού έργου (Γέν. β΄1, Ιωάν. ιθ΄30) - το ένα ο Χριστός ολοκλήρωσε ως Θεός και το άλλο ως Άνθρωπος, το ένα με άμεση δύναμη και το άλλο με ανθρώπινη θλίψη, το ένα για ένα συγκεκριμένο χρόνο και το άλλο για την αιωνιότητα, το ένα υποκείμενο στην πτώση, το άλλο με νίκη κατά του Σατανά.

Ήταν τα τέλεια, θεία χέρια του Χριστού που έδωσαν ζωή στον άνθρωπο, και πάλι ήταν τα χέρια του Χριστού, τα τρυπημένα και ματωμένα που θα δώσουν στον άνθρωπο αιώνια ζωή, επειδή ο άνθρωπος δεν είναι μόνο δημιουργημένος, αλλά μπορεί να γίνει και αναδημιουργημένος. Και οι δύο δημιουργίες είναι εξίσου έργο του Χριστού - αφού καμιά δεν μπορεί να γίνει με φυσική διαδικασία.

Δημιουργημένοι κατά την εικόνα του Θεού, έχουμε κληθεί να δοξάσουμε το Θεό. Ως το κορυφαίο έργο της Δημιουργίας Του, ο Θεός καλεί τον καθένα μας να έρθει σε επικοινωνία με Αυτόν, καθημερινά αναζητώντας την αναγεννητική δύναμη του Χριστού, έτσι ώστε - προς δόξα του Θεού -

6. Δημιουργία

θα είμαστε ικανοί να αντανakλούμε την εικόνα Του πληρέστερα.

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. L. Berkhof, *Systematic Theology*, 4η αναθεωρημένη έκδοση (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1941), σελ. 182.

2. Δημιουργεί προβλήματα η άποψη ότι κάθε ημέρα της δημιουργίας έχει διάρκεια χίλια χρόνια. Σε μια τέτοια περίπτωση, το απόγευμα της έκτης "ημέρας" - κατά την πραγματική πρώτη ημέρα της ζωής του - ο Αδάμ θα ήταν πιο ηλικιωμένος από το σύνολο της ζωής που αναφέρει η Γραφή γι'αυτόν. (Γέν. ε'5). Δείτε Jemison, *Christian Beliefs*, σελ. 116,117.

3. Δείτε κεφάλαιο 4ο αυτού του βιβλίου.

4. «Creation» *SDA Encyclopedia*, σελ. 357.

5. Αυτόθι, Arthur J. Ferch, «What Creation Means to Me», *Adventist Review*, 09-10-1986, σελ. 11-13.

6. Δημιουργία